

Inge-Bert Täljedal

**PAPPAS TRÄDGÅRD
OCH ANDRA DIKTER,
ET CETERA**

Pappas trädgård
och andra dikter,
et cetera

Inge-Bert Täljedal

PAPPAS TRÄDGÅRD
OCH ANDRA DIKTER,
ET CETERA

Av Inge-Bert Täljedal har tidigare utgivits:

Eurydikesvit och andra dikter 1982

Gräshoppssångaren 1983

Pro Memoria 2002

Världen är galen.
En slapp fras.

Nå, så skärp dig!

Nu växer gräset,
Flugsnapparn
har återvänt.

Innehåll

Andra dikter

Mänskligheten vandrar här på corson	11
Herodes var säkert full	12
Fröjden är ett väldigt hav	13
Grovsinnad nog	14
Tänker på de späda skottens lycka i våras	15
Högen av tomma skal	16
Långt efter Willes död	17
På domens dag inga trumpetfanfarer	18
Min första vitkindade gås	20
Alla dessa änder	22
Innan det blir snö går man och tänker	23
Romantiken insåg klart att längtan är en blå	24
Inte tillräckligt att överse med	25
Glenn Gould är ingen man	26
Simones fadda blick	27
Hur ofta har jag inte fattat skinnet	28
De vuxna har övergivit oss	29
Här ett rum som använts	31
Att Fader Pater sades dricka vin mer gärna	34

Herr Sten den unge dåre	36
Plötsligt började jag sörja	38
Alla läxor som vi läst	39
Natt utan vaka	41
Två hundra män	42
Paraplyt i hallen	43
Varje fasad bär minnen av ett hopp	44
Kvällen är diktens tid	45
Om man säger något om orkesterns samklang	46
Dags att föra gutturalerna åt	47
Framför våra ögon faller	49
Det var inte drakar som vi flög	50
Smek mig nu med adjektiv	52
Bilderna ska inte plånas ut	53
Ta bort scenerierna	55
När kvällen kommer kan jag höra	56
När bottenbordläggningen skrapar i gruset	58
Vad minns jag nu efter disken	59
I Rovereto	60

Pappas trädgård

Mullen varm	62
Man kan få för sig att man genomskådat	63
Amerikanska blåbären gick inte bra	65
Hörntomten gränsar mot backen vid Algatan	67
Vägen till terrassen var en enkel stig	69

Med famnen full av ved, på tröskeln ut	73
Rödheten står för ett djupare budskap än bara	74
Esomoftast kom det vanligt folk från gatan	75
Mamma sa att trädgården aldrig	77
Grepen	79
Snubbla på en fotboll	81
Bigarråerna, vill säga träden	83
Flaggstången på lit-de-parade	85
Zoom fanns inte då	88
Så kort som farfar var	90
På sidorna om landet gick det stigar	93
Många ansåg gården stor	94
Alla örter sitter inte lika hårt	98
Mullen är varm	99
Utanför dörren groblad	100
Den som satt i trädgårdsstol	102
Omöjligt att tänka sig snäckan utan uppgift	105
Almhäckens sträva blad	107
Han som kom och hjälpte oss	108
Häckens sandpapperslöv	110
Häcken tät, fast gles här och var	111
En näckros ville han ha, röd som	113
Hur dra in dig i detta?	115
 <i>Et cetera</i>	
Ljus som når mig har spektrum mellan	118

Väsentligheterna döljs av tvivel	122
Staven först, foten sedan	124
Längs bergets sidor glider skuggorna	127
Platsen ligger vid leden	129
Hungern märktes knappt nere i dalen	130
Högre upp avtar växtligheten	131
På berget Gabriel	133
Mannen som kastade sig ut	136
När kroppen hade kommit halvvägs	137
Notera evighetens närvaro i snöflingornas	138
Halvvägs upp mot toppen	141
Inte förrän världen renats från förakt för	147
Ljudet som inneslöt oss i förblindande rädsla	149
Drömstora insekters uttömningar	151
Den runda stora stenen på andra sidan	153
Hängbron svajade till	155
Two simtag till. Två sprittningar	158

Andra dikter

Mänskligheten vandrar här på corson,
förbi mitt bord. Där har jag en
till hälften konsumerad Wienerschnitzel.

Alla verkar hyggliga på sitt sätt,
klär i blommig huvudbonad.
Ännu inte midsommar och Döparen,

den barske, ännu inte halshuggen.
Vid bordet bredvid mitt ett par
besinningslöst förälskade kineser.

Genom allt vad socialt liv heter
skär en stråle av förvåning.
Min trygghet nu: paneringen är guldgul.

Herodes var säkert full.

Hur kunde han annars svära att ge henne halva riket?

Hon själv var nog bara barn.

Hur kunde hon annars få sig att springa och fråga mamma?

På morgonen klockan fem,

när året just vänt mot hösten, står midsommarblomstren stilla

vid stigen och lyssnar tyst.

Jag stannar och lyssnar också. Men ingenting mer än svalkan

och ljuset har mening här.

Full dag fastän ännu nattkylan dröjer sig kvar i luften.

Fröjden är ett väldigt hav
som smalnar av
och låter sig passeras som ett sund.

Fröjd
sa min kamrat från Österreich
und meinte Fråjd.

Den största fråjd
som skogen känner är en rödhake
som ännu ej bestämt sig. Kom

skog, kom rotbrand
fuktig mossa, sol som stiger
hjortronsurr och kväftar av en obegriplig mening!

Grovsinnad nog
att inte skilja på känslor,
stämningar.

Nästan ingen vet något säkert.
Tvånget att begära,
förmågan att försaka.

Adla du
den stora närheten.

Det lilla avståndet.

Detta oslagna gräs,
ännu fuktigt av natt.

Vipporna stryker
strävt mot vaden.

Tänker på de späda skottens lycka i våras,
så annorlunda i sin färg än snön.

Nässelsoppan.
Och alla möjligheter kvar.

Sommaren går mot sin skönaste fullhet,
nättlorna meterhögt styva.

I juli slätar tiden ut sig
till ett blänkande lojt sel.

Högen av tomma skal
som fallit till marken.

Jagade av sina dagar
fladdrade finkarna
hela vintern
ur snö till snö.

Från köksfönstret såg man fågelbordet,
tröstens asyl.
Nu står det i boden.

Tomma och frågande
ligger skalen av mesarnas oro
bland spirande grässtrån.

Så glömska de är, fåglarna.

Långt efter Willes död
Hörde jag blåhaken sjunga.

Rosenberg skriver: ”invid en
bäck på en lappländsk tundramyr”.

Ännu står solen het över dunklet i väster,
blänker i Svartselet, frågande.

Där, när harrarna slutat att vaka,
trär blåhaken upp mina bilder av

Wille, hans lugna försäkran:
skogen skrattar åt ingen.

På domens dag inga trumpetfanfarer
och himlen inte svart av blod. I stället
marsljus
talgoxar tvärs över gatan.

I klar luft
framstår redan innebörden
av sommaren.
Av tornsvalor
som fuktiga augustikvällar
dyker mot din gräsmatta
med insikt efter insikt,
i bombvåg efter bombvåg
visslande i mezzoforte.
Din essentia
blir deras mål.

I detta avbrott i historien, mellan
trapp och grusgång
har du nu sett
vad åter mörknar till koagler.

Nyss stängde du en dörr
varsamt hejdat utav ljuset,
och kvällningen har slagit ring omkring dig.
Så tag då dina steg.

Min första vitkindade gås,
i Degernäs
på fågelns färd mot tundran.
Nu häckar de i Stockholm sedan länge.
Jag möter dem på morgonjoggen runt Kastellholmen
och tänker Herre Gud så mycket som har hänt i världen.
Det blåser friskt av sol
och vinden sliter otåligt i ekarna.
Det är en sådan morgon
då allt det gröna som finns mellan mig och himlen
blir till segel.
Niki de Saint Phalles skulpturer som var grå i går
har fått tillbaka sina uppkäftiga färger
och ska med på denna resa.
Moderna är en styrhytt
med Carlo Derkert tryggt vid nakterhuset.
Vi hejar på varann
och sedan möter mig igen på vändan akteröver
en hälsning ifrån norr,
en ombyggd pråm med namnet Öring.
Så skälver hela Skeppsholmen
när vind och sol i ett crescendo lyfter oss
ur vår förankring vid ett tillslutet museum.

Vi glider stolta ut
och mitt för prinsens udde lyfter gässen.

Alla dessa änder.
Var och en egentligen ett ord
på isens kant.
Söker sina platser,
tultar.

Skymningen så tät att
det är svårt att tyda vad det står.
Betydelser
finns ändå, är också
mina.

Innan det blir snö går man och tänker.
Man sover lättare och pratar mer.
Snart kommer helgen.
Den rituella vikningen av lakanstvätten.

Människor som slutar bygga gambor
och lindar in trumpeterna
i silkespapper
(jag ser dem traska runt på ICA) glömmer aldrig.

Driver ner ett ankare i jorden
för granen som ska dit i sinom tid,
när marken fryser.
Så sitter varje mänska fast i sina dagar.

Romantiken insåg klart att längtan är en blå färg.
Svetslågans.

Ridån går upp och ned.
Väckt ur middagssönnen ser du
spektaklet ifrån scenen, vänd
mot födelsen.

När bålgetingarnas tid är inne
säger många:
”det var det vi trodde”.

I
nte tillräckligt att överse med
upprepningarna. Nödvändigt att
tillge, djupt i inälvorna, dessa ständiga
upprepningar.

Lommen skriker.

Dörren knarrar.

Fä dör.

Dikter prålar.

Eller niger.

Söker.

Glenn Gould är ingen man
men namnet på en blick
som håller hela universum stängd.

Men inte ens Glenn Gould
gör det som inte går.

Man hör
i hans förtvivlans anslag
ljudet av ett mod.
Möjligheterna.

Simones fadda blick.
Hoprullad i TV-soffan såg jag krympningen.
Men inte kunde jag bli far till en
sån jättekvinna,
fastän hon involverade inför mig.
Alltså medömkan och rädsla.

Reporterns unga röst.
Så mycket som du upplevt, inte kan du väl.
(Vad ska jag säga nu?) Visst är du sån
som vet en massa.
Nu darrade berlockerna och hakan.
Blek och upplöst blir du, Sartre.

Hur ofta har jag inte fattat skinnet
på vänstra nävens översida
mellan högra handens pekfinger
och tumme, ytterst fint och lätt
som med en finlemmad pincett.

Och dragit upp ett veck av huden
så högt som det har varit möjligt,
i allas åsyn demonstrerat
hur jaget nyps av tidens tång.
Att elastinet dör en gång.

De vuxna har övergivit oss,
gått till sina mödrar.
Nu står vi här.

De tog med sig hemligheten,
allt är klart nu.
Det hjälper inte

att vända sig, väga lätt på klacken.
Jag blir inte rädd,
men fylls av saknad.

Tänk, när vi inte visste
hur livet skulle bli!
Också då föll regn,

ett duggregn i december.
”Våra nödutgångar är placerade”
säger flygvärdinnan.

Hon låter glad och hoppfull.
Så stor var också min
förväntan, åtrå.

Nu är allt så mycket klarare,
min längtan fri från oro
och just därför klarare.

Mer molande än tårfylld.

Här ett rum som använts.
Där bakom dörrn
ett kartfodral av grågrön smärting
celluloid.

Jag har aldrig bott i läkarvilla.
Vackra nätter
svepte flygfyrrarna över staden.

Skulle velat se dinosaurievalpars lek,
hur allting krymper i format och amplitud.

Kvalitet och rent och välstädat där hemma.
Engelsk fin design.
Glad och stoisk som en Hume.

Skulle vilja veta vad som gäller
när ingen längre bryr sig.

Den dan det slutade att blåsa
stod hunden stirrande och såg tomt bort mot bryggan.

”Fjärran resta till ett hemligt skydd...”

Så säger endast galningar; pazzi
som det heter på den språkkurs som nu ges.

Hur skulle något kunna skydda någon.

Förvaltningen är samlad.
Dragning pågår
från ena punkten till den andra.

Kring bordet ansikten som lyssnar.
Vad
lyssnar de till?

Djupt inom sig hör nämndens flertal
livet nynna tyst.
I underlaget för beslut finns missar
som ingen låtsas om.

Sista frågan ställd och tack för denna gång,
sammanträdesrummen töms.
Kvar hänger ännu teser, antiteser, tolkningar, påståenden,
försiktig undran över livet
torkande på linorna av smarta tankar,
vajrarna av blank logik som genomkorsar salarna
härs och tvärs.

Stockholm möter mig med självklar sol.
Ändå hinns jag upp vid Nybroviken.
Tanken att begreppet "klyscha"
borde underkastas analys
kommer för mig när jag ser de
vita skeppen, vattenglittret,
Strandvägens fasader, för
inte kan det vara ett förbrukat uttryck detta,
La Venezia del Nord.

Att Fader Pater sades dricka vin mer gärna
än vad som passar sig för gamla slitna präster
är ingenting jag lägger någon alls till last.

Kan vara överdrivet prat
men också sant, vad vet väl jag.

Det faktum att Fra Pater framstår
här i efterhand
som en rekonstruktion — en rit, en gest
anpassad till en dröm om sanningar,
må vara hänt.

När ryssjan sattes ned i vattenmagasinets svalka
hade isen släppt, så när och nätt.
Gäddorna var till att leka.

Ryssjor visar upp hur insikter fungerar.
Allt kan gå i baklås, tidens hulling enkelriktad.
Tallkvistar och sly
trädde vi i nätet, för det lockar synerna
att simma in och gömma sig.

I huden finns ett skikt som heter stratum lucidum.
Det är där som själen sitter,
utbredd över hela kroppen.
En teori så god som någon.

Herr Sten den unge dåre
åt bara grus och damm.
Hans mamma, Innanlore,
var en gång ung mätress
som gick till kungen fram.
En skön nobless,
min vän i sjukhusdräkten
och hela tjocka släkten
som kom att hälsa på
var söndag klockan två.

- Så skam,
Madame,
att eran son, herr lille Sten,
fått mjuka silkesben
i stället för skelett och vett.
Längs ryggen går en kåre
när jag ser ert bekymmer.
Vad smålek hjärtan rymmer,
vad utdunstningar och svett,
vad nageltrång.

- Se där, på horisonten
har någon ställt en skog.
Den kunde vara nog.

Plötsligt började jag sörja
alla vänner som gått bort,
och ovänner.

Klar och solig höstdagjämning,
luften hög. En Karlfeldtdag.
Min skottkärras

hjul är sönder och jag lyckas
laga slangen. Fallfrukten
ska hopsamlas.

Återvinningen tar hand om
komposterbart avfall. Dit
ska äpplena.

Alla läxor som vi läst.
Alla provskrivningar på sal,
halva dan och hela.
Alla gånger som vi hann i tid
till morgonbönen. Alla morgnar
då vi åkte fast.
Alla raster
då vi inte gjorde något särskilt
utan bara drev tiden framför oss
pratande om ingenting.
Alla gånger som det ringde in.
Alla gånger gubben Si
och fröken Så
tog sig uppför stentrappan
och såg oss hastigt inta våra platser.
Hur många timmar,
kriter, suddar, blyertsstift.
Hur vanligt var det inte att man saknade
nånting, pennformerare, ett synligt mål.
Hur många steg
till matbepisningen och åter?

För många har för liten bild,
vet inte hur det ligger till
med glappande kontakter,
lösa sladdar,
överdimensioneringar.
Tror lugnt att det som sägs
är det som menas.
Någon gång kan hända att det
spiller över
från kontexten näst intill.
Hur det ska gå oroar en del.

Natt utan vaka,
dag utan dröm.
Frihet från ängslan. Göm
ofattbart långt tillbaka
spindelvävstiden i
minnen av siden och
blod.
Stod
du still då,
så gå nu. Gå.

Två hundra män
vandrade här.
Etthundra fäder dog.
Oräkneliga djur:
giraffer, små gerbils och zebror
betade frön och gräs.

Nätterna ställde ej frågor,
dagarna gav inga svar.
Sol och regn mötte.

Paraplyt i hallen,
makaon i plastfodral.

Stegen ut i regnet
leder in i denna tanke:
åldern drar oss sakta
ur kokongerna av spunnen rädsla.

Varje fasad bär minnen av ett hopp.
En gång har någon glatt sig
åt framtiden
och fäst sin tillit i en form på väggen.

Slanka pilastrar mellan bottenplan
och andra fönsterraden,
samt friserna
som går från ena hörnet till det andra.

Längs denna gata anar man att allt
som finns är ögonblick av
förväntningar
som kanske infrias, fast kanske inte.

Kvällen är diktens tid
morgonen prosans.

Ordströmmen, en timid
råmandets kosvans,

slår mitt ansikte med
missljud. Men nånstans

väcks av en död druid
sanningar som fanns.

Tidsåldrar här bredvid,
ansiktens svettglans.

Ordlöshet bidar sin frid,
tystnaden glosans.

Om man säger något om orkesterns samklang är genast någon där och tolkar det symboliskt. Nämn ordet ”astrakan” och du har satt i gång jakten på överförda meningar i denna metafor.

Dikter är små mikroskop, de visar bilden av verkligheten i bedrägligt klar belysning. Du skriver ”dirigent” och menar en som hör toner när andra sover. En som känner sig ha full mystik.

Dags att föra gutturalerna åt
sidan.

Dikt ska dansa kring sin olösliga
bundenhet vid

det som har betydelse och avsikt.
Struphuvudets småljud,

fingrarnas nervösa plockande med
orden, allt kan hungrande nog

tåla, vända ut och in till något
att begrunda. Men när bålgetingens

tid är inne kommer många
överbaskade att vilja se sig

utan skuld till tunnland
efter tunnland icke brukbar jord, till

allmänningar
sprejade med textförtunningsmedel.

När såg
vi ett svultet ord och gav det mening?

Framför våra ögon faller
drakarna till marken,
”störtar” kanske ett för starkt ord.

Insikten att ingenting var
nödvändigt tar tid.
Sommardagen är en gåtfull

fångenskap, ett knipande med
ögonen i oro
över allt som verkar ske.

Tilliten till dagg och vindar
avgörande: svalkan
lyser snart igen av färger.

Linan drar så hårt i handen
att den nästan skär mig.
Minner om vår röda längtan.

Det var inte drakar som vi flög,
utan flygplan.

Att jag minns det som nåt annat än
verkligheten

visar poesins, den slappa
metaforens

list. När Örnungen gick in i spinn,
otillräckligt

trimmad, hade den först stallat upp
nosen, tung i

stabben som den var – som dikten är.
Fingrarnas

grepp om balsakroppen, känslan av
bräckligheter

mellan tummetott och långeman,
sammansmälta

med synd, sårbarhet och fummel av
ofattbara

dimensioner. Men det talade vi
inte om.

Smek mig nu med adjektiv
och ge min själ
ett verb att suga på.

Tag ett lexikon
och sjung på måfå
för mig.

Varje ord
så gott som annat:
än behöver jag
stammarna
att hålla fast vid,
rötterna
att tro på. Men

tag till sist blott fixen,
suff och pre,
och nynna stilla för mig
tills jag vaknar av
att solen skiner
ordlös.

Bilderna ska inte plånas ut,
de måste fås att tystna
inifrån
så talet kan bli friskt, upphöra.

Inte för dess renhets skull men
för att vi ska leva. Jag

är så trött på dem som
tror att dikter är symboler,
forer, nya ord,
som säger sig berusas eller
väckas ur sin slummer av
förskjutningar, förtätningar,

som älskar luden trutnäbb,
dogmer utav björk,
på såpat kvastskäft till det dolda.

Förtätningar
Förstoppningar
Fönstertittningar

Värme bara ifrån eldarna som brinner.

Nog och övernog av yrselbilder,
själva luften blir en bild.
Krossa luften!

Ta bort scenerierna
gå inte bakom kulisserna.
Riv dem!

Sök mig inte där ödsligheter gör intryck,
inte i fjällen
eller i öknen.
Där lyser scenkonstens sken,
tomhet gestaltad. Nej
lägg dig ner här
på den halvt förbrukade lyckan
där ingen längre ids slå,
än mindre röja i slyt.

När kvällen kommer kan jag höra astronomens röst,
han talar inte siffror längre
och inte om de stora avstånden.

Han vet. Jag vet. Hon vet. Det finns ett överblickbart,
ett främmande och obegripligt.
Men det är inte det vi talar om.

Vi viskar att det är den stora närvaron just här,
i denna natt som snart är inne.
Vi lyssnar på varann och stjärnorna.

Hans ivriga försök att hejda markisinnans gråt
fyller oss med stor och ljuv förundran.
Vi anar att han tror på sina ord.

Vi lyssnar efter stjärnorna som ännu inte syns.
Hon tar min hand och trycker, utan
att veta det. Jag märker att jag går.

Två mörker, säger astronomen, omger allt som finns.
Då griper handen hårdare om min.
Jag minns ett tillfälle då natten föll

oändligt sakta. Två slags mörker omger allt. Du vet
att det som sprejats på containern:

- Ingenting är sant, allt tillåtet,

har påståtts där sen mycket länge. Alla läser det
och ser sig över axeln eller
stirrar rakt i norr. Handen darrar.

När bottenbordläggningen skrapar i gruset
händer det att man minns.

Likt en Noa öppnar jag luckan och släpper dem fria,
vi är ju så nära land.

Dags för den första kärlekens drömmar
att lämna sin bur. Men envist
sitter de kvar och låtsas att inget berör dem.

Pojken som uppmätte avståndet mellan
födsel och död till en avsevärt lång
och utsträckt distans, viker nu sakta ihop

tiden i mjuka veck, lägger försiktigt in den
i prydliga travar i skåpet.

Det var aldrig frågan om vägar
och stigar och framkomlighet.

Arken gled över omätligt djup.

Djuren råmade böner och lukten av spillning stack.

Vad minns jag nu efter disken
av morgonens salighet?
Vi simmade i älven, och sen
körde jag dig till ditt jobb.
Ikväll ett problem att ta tag i:
är veckan
tills åter vi ses
en evighet eller
är jag numera en vuxen?

Vad försöker dikten dölja
som inte får sägas
med tystnad?

Att intet är åtkomligt
inifrån?

Bry dig inte om mina läten.

Tag på min hud,
utifrån.

I Rovereto
på järnvägsstationens perrong
kom minnen singlande ned ifrån bergen,
landade framför min fot
i en solfäck.

Så många lätta
små springsteg i väntan på tåg,
i kravlös sommarlovssol! Rälsen blänker.
Pappa är den som vet
när vårt tåg går.

Pappas trädgård

Mullen varm
sanden ljum.

Leran är kall.

Tyngst av alla jordar
tiden.

Man kan få för sig att man genomskådat betydelsen av
växtlighet,
oktober och den första snön.

Mäktigare än ett fång ur vedbon.

Kör ned min hand i kvickrotståndet
utan rädsla för att nässlorna ska brännas,

först inte klar över det självklara
att farfar stått modell.

Med endast föresatserna som skydd för huden
griper man runt strån och stjälkar,
rycker vresigt, sliter.

Förr alltför för ung,
nu gammal.

Någonstans fanns en balanspunkt.
Allt gick hastigt, så jag såg den inte.

Bärfisens agenda, vem vet den?
Den kryper på ett blad
och pappa säger att det är en bärfis.

Amerikanska blåbären gick inte bra.
Hallonhäcken däremot gav mycken frukt.

Det heter mycken när det gäller frukt,
annars mycket. Fikonträdet bar just ingen
alls. Höggs ned vid roten, brann.

Gråpäronen som såg anspråkslösa ut i
sina korta rockar, vadmalsfärgade

med ett och annat stänk av gräs, var guld,
plockades med andakt, las i vita korgar.
Stegarna var rangliga.

Det hörde liksom till, för allt har drag av
ranglighet i världen, där som mott förtär.

Vi fyllde stora tinor utav trä.
Äpplen, plommon, päron, körsbär, gröna druvor.
Till och med små persikor.

Jag minns när persikträdet växt så kraftigt att
kronan bröt igenom fönsterrutorna

på växthusgaveln, huset som min pappa
byggt ett par år innan farfar dog. En vinter
senare försvann han själv.

Än blommar kaprifolerna. När tid tar slut
fortsätter de att dofta. Champinjoner,

sa någon, går på friland om man ger
gödning tillräckligt, och vatten. Inte
visste jag att det är lögn;

svamp odlar man i fuktiga och mörka rum,
gamla gruvschakt eller glömda källare.

I sol och värme strödde jag mycel
ivrigt där vi förr hade potatislandet.
Kanske, kanske skörd nån gång.

Hörntomten gränsar mot backen vid Algatan. Innanför
häcken
ligger den ena komposten. En till finns i andra
kanten av trädgården, borta vid skogen och stenbranten
bakom
dasset. En skuggig passage leder dit mellan toan,
berget och vildnyponrosen som nafsar i kläderna när man
tränger sig in. Där är jorden fuktig och sval för
grundvatten sipprar längs stenen och solskenet når inte ner dit.
En gång i månaden kommer det gubbar och byter
tunnorna. Då går man helst inte barfota där, för de släpar
ut dem på marken från dasset i stället för lyfter.
Ogräs och löv som man för till komposten ska ruttna,
det är i alla fall meningen, fast det går långsamt.
Längst ned i högen syns mer eller mindre förmultnade rester.
Fortfarande kan man se vad de varit, konturer

liknande stjälkar och blad, men färgen är helt annorlunda än när de levde och blommade. Allting är svartbrunt

kladdigt och vått. Lite högre finns även nyanser av ockra, torrare, utan den blänkande vätan. Överst

ligger förstås en hel del som är grönt och intakt, fastän visset. Nedbrytningen tar sin tid, liksom forandet av en

meningsfull hållning till denna förödelse. Högen vid gatan representerar ett alternativ, den är mindre

påtaglig i sina uttryck. Där lägger vi oftare ris och kvistar. Komposten blir inte så tät utan luftas

genom sitt virrvarr av pinnar som spretar åt alla de håll. Och där är det inte så sankt som vid dasset och mindre

skuggigt. När solen är framme gör platsen intryck av ordning. Trivsel är kanske för starkt ord, men ordning och reda,

definitivt. Ändå gör man sig sällan besvär dit, går hellre konstigt nog bort till den dystrare högen vid skogen.

Vägen till terrassen var en enkel stig
utan grus och kantsten.
Vi var inte många, men vi gick den ofta.
Därför blev den sliten.
Ändå såg den inte sliten ut.
Upptrampad och nött är bättre ord. Och trygg.

Glimrande kristaller låg omkring den. Ljus
utsått varje morgon
uppifrån av den som låter frön och lökar
gro, ett ljus av Ljuset.
Senare på dan, om det var sol,
spred vi glitter själva med en vattenslang

kopplad till en spridare som slängde kring
vita strasskristaller.
Vissa dagar hängde slangen kvar på pumpen
när vi gått och lagt oss.
Pappa eller jag fick då gå upp,
in i vedbon skulle den helst varje kväll.

Ingenting av det som man drar fram på dan
passar att ha ute

nattetid, det ser så slarvigt ut. Det tycker
alla. Men en del folk
bryr sig mycket mer om att ha fint.
Deras trädgård glädjer den som går förbi.

Stigen ifrån husets trapp förbi en ask,
gårdens stora vårdträd,
över till terrassen med dess magnifika
utblick, gick vi flera
gångar varje dag. Om ingenting
särskilt kom emellan åt vi middag där.

Vägen till terrassen gick i båge. Först
sluttade den nedåt,
inte alltför brant, en liten svacka uppkom
ungefär på mitten.
Där stod asken, luftig, gråsprängd, hög.
Barken smekte handen när man sprang förbi

Tunna lavar klädde den, små fina fnas,
silkeslena, torra.
Stammen, mycket bredare än man kan famna.
Hängmattan var stadigt
fastsatt. Den som vilade sig där
såg igenom grenverket hur moln och blad

blandades med blåheten, hur ljus av Ljus
silade mot marken.

Där fanns tid att iaktta de mellanrum som
bildades av löven,
gliporna av frånvaro där dock
något subsisterade: en susnings nu.

Några meter längre bort tog stigen slut.
Elva röda stenar
hade arrangerats till en liten trappa,
tegelflis som fogats
samman fint. Till höger, tre steg upp,
avsatsen vi kallade för vår terrass.

Ofta satt vi där och åt, men vad vi åt
minns jag inte utom
hallonen till efterrätt. Att maskar kröp i
bären var ett ständigt
ofrånkomligt hot, liksom det surr
getingarna skrämde oss med varje gång.

Självklart diskuterade vi. Bara pjosk
menade de vuxna.
Farfar svalde hallonen med god aptit och
fångade en geting.

Inuti det glas som hade stälpts
över den blev insekten helt vansinnig.

Vingarna vibrerade och djuret skrek
ut sin ångest över
synderna i världen. Med en tidning slog sen
farfar rappt ihjäl den.
Andrum en kort stund, men sen kom fler
getingar som dödades på samma sätt.

Med famnen full av ved, på tröskeln ut från boden
noterar man en svag och lågmäld sågspånsdoft
ur dunklet bakom dörrn. Än saknar tanken fokus,
men ett steg senare, i riktning åt det håll
där jätteasken står, utskiljer sig en tydlig
accent av näverbark från klabbarna man bär.
Långt bort ett luktanrop som genomtränger allting.
Från borstnejlikorna en erinran om natt
som kanske var, och dag som kanske kommer.

Rödheten står för ett djupare budskap än bara giftig och farlig.

Grenverkets form ger ett intryck av ärlighet.

Bladen är dekorativa, ja rent ut sagt vackra, oskyldigt vackra.

Bärklasarna har en nätthet som spänner

stramt kontrapunktiskt mot intensiteten i färgen, lackrött som drar en aning åt brandgult. Det blir som en sky av

trovärdighet omkring druvfläderns kvistar, den visar sanningen bakom svårtydda uttryck som framtid och längtan.

Stenfrukterna är betydelselösa och små. Vart bär taget ett och ett säger knappast nåt alls, men det varma

molnet av lysande punkter i förhöstens dimma sjunger. Den står vid almhäcken, rastlösa pilfinkars trygghet.

Esomoftast kom det vanligt folk från gatan in på gården. Deras vördnadsfulla steg genom grinden visade respekt och hänsyn. Nickar, suckar, blickar, mjuka leenden när de promenerade på gångarna, som farfar krattat särskilt noga om det var söndag, gjorde ändå övertydligt klart att någonting var falskt i deras kännarblick, attityden brast i verkligt blodigt allvar. Många tycktes se på odlingarna som ett nöjsamt tidsfördriv, eventuellt en from form för skönhetslängtan. Tanken att vi alla tyngs av ansvar för att sticklingar och frön utvecklas i enlighet med sina givna förutsättningar, såg inte ut att ge någon av dem överdrivet stora vändor. Alla olika rabatter, stenpartit, näckrosdammen, vinstockarna, lejongapen, rosorna, ja till och med fontänens fisk mitt på gräsmattan där pappa hade riggat upp en guldbemålad sjöjungfru av järn, fick sitt mått av välvilligt förtjust beundran. Säkert rycktes pappa med av allt beröm

någon gång ibland. Visst var det därför också så att faster stundom undslapp sig kritik när hon tyckte att han gick för långt i flit och odlariver. – Så och sätta går väl an, sådant är han bra på, men att trädgårdslanden måste rensas ifrån ogräs också, det verkar han ha mycket mindre lust att inse.

Mamma sa att trädgården aldrig
skulle bli färdig.
I alla fall inte så som han drömt om.

Stubbar, stenar gav honom länge
meningsfullheter
att ständigt och lustfyllt bryta och bända.

Först i början fanns ingen trädgård
alls, det var bara
buskage, ett arkaiskt virrvarr av ogräs,

Hela tiden sedan de flyttat upp från
Motala bodde
farfars i gula stugan. Den hyrdes

ut av en som hade rätt gott om
slantar och sökt sig
mer avancerad standard i stadens

centrum. Verkligheten låg avskilt,
närmare skogen.
Så småningom köpte pappa loss kåken.

Mamma glömde aldrig att hennes
farsarv gick åt till
betalning, för pappa själv ägde inget.

Grepen
duger inte till precis allting.
Den passar bra
när man vill rensa sina land från

kvickrot,
över huvud taget ogräs med
ett rotsystem
som griper oanständigt djupt i

jorden.
Förutsatt att skörden klarats av
så växterna
i täppan utan undantag är

onda,
det vill säga vilt förökade,
kan man gå på
med grepen, slunga parallella

spjut, lätt
böjda, ner i marken, vräka upp

och avslöja
ett dolt livs tysta skamsenheter.

Våtarvs
fina trådar, revsmörblommornas
mer resolut
fastklamrande in i det sista,

alla
obekanta fibrers väv av jord
och rotvarpstråd.
Till trasor river grepen alltihop.

Kletar
kokor av våt lera fast, så slår
man järnen mot
den ännu ouppbrutna markytan,

drar med
baksidan mot svål av gröna blad.
Förhoppningsfull
och ovetande lyser maskrosen.

Snubbla på en fotboll
stuka foten
bäras runt på pappas rygg
samma sommar som han drömde om en
stubbrytare.

Åka bil till Ornäs
långt långt borta.
Gustav Vasa fanns på sin
tid. I Dalarna är vackert, grönt och
fullt av sten,

lika där som hemma.
Stubbrytare
ser man lite överallt,
utanför i landskapet som bilen
skär igenom.

Svart är Forden. Pappa
skulle också
kunna köra, för han har

körkort. Han får låna ratten,
det går finfint.

Vännens svarta bil fort
genom grönskan.
Där ett fält, där kor, där sten,
någon okänd har bestämt sig.
Jättetrefot

stadigt uppmonterad
på ett gärde.
Rostig kätting, rostig krok,
ben av väderpinat gråa
stockar. Urstark.

Den som har en sådan
lyfter lätt upp
bumlingar och rotsystem
ensam. Ingenting kan längre
hindra honom.

Bigarråerna, vill säga träden,
var ganska små,

ingenting i stil med faster Agnes.
På hennes gård

sänkte sig en sky. En brandgul
molnstad, omhöljde helt

drömmaren som klängt sig upp i
trädets välsignade

sagokrona. Våra körsbär
tycktes ha mindre tro,

sträckte sig knappt alls mot
himlen, stumt stod de där.

Klibbig bärnstenslyster brann i
kådan. Den mjölkades

genom barkens självsprickor av
solen. Gult pärlglitter

dröp oändligt långsamt längs med
klena förgreningar

utan stadga tillräcklig för
klättring. Men några bär

blev det ändå alltid, några
kärnor att spotta ut.

Flaggstången på lit-de-parade
långt innan den ännu levt
än mindre dött. Som flaggstång.

Utmönstrad från rollen som träd
djupt inne i sömnens skog
nu fälld och flådd till nytt liv.

Upplagd för att torka ett år
på bockar så väder och vind
fick nöta in sin tes om

utsatthetens livshemlighet.
Till hälften befriad från bark
till hälften med huden

kvarlämnad i ringar. Den låg
en bit över marken längs med
en grusgång. Där mellan

två av gårdens enklare land,
till höger tulpaner i grupp
till vänster blott gräs, allt

sett från tjocka rotändans håll,
där utsträckt likt mannen i Tulps
teater på Rembrandts

målning i museet i Haag.
När vintern var slut tog vi av
den höljet av säckar

avlägsnade bark som satt kvar
och penslade linoljefärg
i flera pastosa

skikt, av rent estetiska skäl
men också för att skydda den
mot angrepp och röta.

Sedan kom uppståndelsens dag.
En vits så grov som någonsin
en annan, men faktum

är att när den rests på sin plats
blev vi så glada och såg upp
mot himlen. När duken

fladdrade i vinden och dess kors
fick oss att minnas tidens flykt
och rummets begränsning

gömde vi vår tillhörighet
längst inne. Resten av den dan
gick åt till att rensa

ogräs och att vattna med slang.
Rabatterna var frodiga
och risken för torka

obefintlig. Dagen därpå
fanns gott om tid för annat så
vi gick för att meta.

Zoom fanns inte då.
Man var tvungen att gå närmare
själv.

Lejongapets nos
stod framför en, mycket högre än
nu.

Solen mot min rygg
lyste rakt i blommans ansikte,
gult.

Gulare än nu.
En flock skrattare som liknade
mig

stod och tittade
vid det nyuppförda växthuset.
Vi

hörde alla till
en och samma sort, de skådandes
släkt.

Minnet säger mig
att den blomman såg mig så som jag
den.

Så kort som farfar var
rörde han sig nära naturen.
Han gick som en igelkott genom gräset
utan att säga så mycket,

en något sluten man.
Undantaget kom när man såg att
det började lysa rött ibland karten.
Då blev han hastigt förvandlad

till hök till vråk till örn,
svävande i högsta beredskap
på vakt över skeenden som beretts i
tysthet ett år sedan senast,

sen förra årets skörd.
Jordgubbslandet purrade honom
till återtänd vakenhet. Som en yngling
girig på liv och på bären

förvånade han mig.
Landet var egentligen pappas

och inte alls stort. Men nånting i farfars
bakgrund blev glödande där. Han

la träull under var
planta för att skydda mot röta.
Mot angrepp från fräcka snöskator hängdes
prasslande blankt aluminium

runt kringom i träden.
Ansvaret att avgöra när det
var rätt tid att plocka bären tog farfar,
det krävde erfarenhet av livet

och kunskap. Helighet
talade han inte om, sällan
om något av vikt. Han kunde knappt stava.
Men säkert kände han till en hel del.

På sidorna om landet gick det stigar,
i centrum hallonen. Längs dessa stigar
gavs en struktur åt dofter, buskarnas
kontaktnrop. Vi sprang på dessa stigar,
naiva djur som ännu inte tyngts
av dunkla vitsar om att det är stigar

och inte mål som skapar meningen.
När han blev dålig hade pappa klart
med näckrosdammen, hade anlagt stigar
som ledde dit från hallonlandet och
spaljén med vita vindruvor. När han
sen dog, förföll allt utom minnets stigar.

I dis hörs sångaren som tröstade
och trodde. Ångaren som stävar ut
mot Björköfjärden anas från vårt berg.
På fördäck bär den bud om blod och eld
i sommarfriden. Långt bort hornmusik
som smattrar. Tiden går emot sitt slut
och alla kallas hem från alla stigar.

Om mänsklighetens räddning sjöng han iförd
sin Frälsisuniform på torg och stigar.
Ingen kan veta stunden. Innan han blev
till jord själv lyste marken på hans stigar
i trädgården, min barndoms dofters stigar.

(Ghasel efter högt föredöme.)

Många ansåg gården stor.
Tre fastigheter sammanvuxna,
intill skogen.

Närmast lönnarna ett skjul.
Ett kallades för vedbon eller
farfars verkstad.

Vedbon hade varit stall,
uppdelad nu med väggar för helt
andra syften.

Vedträn, koks och torvtackor
hölls lagrade i mittendelen.
Längst till vänster

mokeriet. Varje dag
gick man till mörka bon att hämta
koks, briketter

eller ved. Så mörkt det var.
Uppvärmningen av bostadshuset
krävde koks och

ved och torv. En kakelugn
i rumsvrån, sirligt kall och blankvit
stod oeldad.

Värmen kom från järnspisen
som fanns i köket, sen i rör till
elementen.

Tidigt upp att sätta fyr
om sommar eller frusen vinter,
annars kunde

värmeledningarna dö
av is, eller så fick man hungra.
Otänkbara

risker att räkna med på
knä vid svarta spisen, späntande
spån och stickor.

Kylan under knäna vid
spisluckan var eljest än
god jords svalka.

Kölden framför spisen hård
mot knäskålarna. Lutad över
ogräslanden

sjönk man ner en smula i
mjuka jordsvalkan, mer levande
än köksgolvet.

”Hemmet är en borg.” Mamma,
citerade ett engelskt ordspråk,
trygg därinne.

Självklart räfsade hon med
i trädgård när så krävdes, men hon
grävde aldrig.

Likt ondskans sådd av svarta
frön i hjärtat som förkvävs av synd,
vantrons nässlor,

sår maskrosor och kvickrot
förödelse för den som odlar
hopp om renhet.

Dock friheten, en väldig,
under himlarna. Grepen, spaden.
Befriarna.

Alla örter sitter inte lika hårt
fast i myllan. Våtarv
släpper ganska lätt, men inte
revsmörblomma.
Små exemplar går an, om man får tag
med nyporna. De större kräver verktyg.

Mellan pekfingret och tummen känner man
tydligt att vart land i
trädgårn är unikt, hur ena
jorden skiljer
sig från den andra i struktur och halt
av mullämnen, att kornigheten skiftar.

När man sjunker ned en bit i matjorden
under ogräsrensning
blir det gropar efter knäna,
jämna gropar.
Då kommer man ibland att tänka på
att han till slut förenades med marken.

Mullen är varm
sanden ljum
leran kall

men svårast av alla jordar är
tiden

Utanför dörren groblad
på mager mark.
Och hängande kvistar av björk
med glesa maskor i luften.

Vinden är blå och klar
men ässjan kall.
I förrgår slog gnistor och eld
mot himlen, farfars vulkan fick

utbrott och spred sin väldoft
av fet gul rök.
Han bockade rör åt en kund
som glodde stint in i koksen.

Det var ett annat dygn än
det här. I dag
är bakgården skuggig och tom
på mening utanför verkstan.

Doften av olja, smuts och
kasserat järn,

och tryggheten innanför dörrn,
de många borrhålets tystnad.

Dagsljuset in mot bänken
med skruvstäd. Lin
till tätning av skarvar, bakom
på väggen rader av gängsnitt.

Hemlighetsfulla stillhet.
För länge sen
las mening och syfte till ro
härinne, lager på lager.

Verktygens redbarhet och
totala brist
på svek och förställning är här
så tydlig. Någonting hade

någon gång innebörder,
de känns ännu.
För ung att begripa dem kan
jag ändå höra dem sorla.

Den som satt i trädgårdsstol
på gräsmattan i centrum,
varm i ansiktet,
rosig, vänd
mot gatan,

kunde se den gyllene
najaden ohöljt duscha
sig i ständig sol.
En tanklös
verklighet,

lika fräck som skenet självt,
det sommarheta vita
ljuset utan hejd.
Mera dold
från insyn

bakom fläderns skuggridå
inunder jätteasken,

glömd av dem som satt

svettiga
i solen,

fanns en liten cirkelrund
bassäng av gjutjärn nedgrävd
djupt i marken, en
meter drygt
tvärsöver.

Det var pappas näckrosdamm.
Han hade gjort den av ett
skrotat gjutjärnskärl
efter att
konkursen

tvingat mejerit att slå
igen och sälja bort sin
utrustning, en fin
kokare
för vassla.

De som satt i trädgårdsstol
var utan insikt. Under
deras ögonlock
bara ljus
och värme.

Bakom deras ryggar dock
en ström i det fördolda.
Pappa hade vikt
tjärpapp till
en ränna

liknande en liten bäck.
Den pratade med lågmäld
röst, om man vred upp
tappkranen
på tunnan

gömd i gräs och dovt buskage
en bit från näckrosdammen.
Viskade nånting
klartänkt som
jag glömt nu.

Omöjligt att tänka sig snäckan utan uppgift.
Fast vi sa snigel.
Uppenbarelse bland utrensade hallonkvistar,
de som skulle brännas.

Pappa klippte bort alla döda bruna stänglar.
Härs och tvärs låg de
bland fjolårsgräsets torra vippor, döda kvickrotsax.
Då kröp den stilla fram.

Slående var teckningens anspråkslöshet, skalet
randat gulgråbrunt,
virvel liknande hieroglyfer från Egypten,
förstår jag numera,

då var jag alltför liten. Någonting i det som
hände på marken
grep mig ändå i sin enkelhet. Det satt någonting
på snigelns rygg. Ett hus.

Snigeln bär omkring sitt hus, tyckte pappa först. Lugnt
stökade han på

i hallonhäcken. Sen sjönk hans arm med sekatören,
han såg på mig en stund:

minnen, många minnen finns gömda där i snigelns
skal. Den bär dem från
plats till plats så inte de ska rota sig och fastna någonstans,
ett tungt jobb.

Vissa tankar hinner få tidigt grepp i marken.
Lika fort som de
tänkts ut tar de tag med rottrådar i det som ter sig
fast. Väver sig intill

dem som redan örter har spunnit in i jorden.
Om inte någon
räddar minnena till frihet. Det är snigelns uppgift
här i världen. Som din.

Almhäckens sträva blad,
mer förtroendeingivande än andra.

Vassa så det gör ont
när man drar dem efter skinnet, och en ärlig

erinran om att nåt
kan man trots allt lita på. När lönnens släta

löv, eller de från björk,
struntar i en, är sig själva nog, blir almens

uppriktighet en tröst.
Askens elegans når inte ned till samtal.

Han som kom och hjälpte oss
att tukta äppelträdens grenar
talade om fruktsporrar.
Och den kalla järnlungan
som barnförlamningsbarnen
tvingades att ligga i.
En vuxen dam,
bekant till honom,
hade suttit fast i den i många år.

Om man är för feg och tar
för lite, rädd att skörden ska bli
svag om trädet trimmas hårt,
får man småväxt kart. Det blir
knappt några stora frukter
alls om man är snål och skraj.
Förlamningen
finns överallt i
luften, virvlar runt som ett osynligt gift.

Medan han som kom och skar
i trädet så att kvistar föll och
formade en skaplig hög,

såg mot himlen och sköt dit
en bambustav som längst ut
var försedd med en vass sax,
en kraftig en,
berättade han
lugnt om järngreppet som ingen smiter från.

Inte vet man heller vem
som hamnar där. Han svajade en
aning med sin långa stång,
trädet var rätt högt. Fick fatt
i toppenskottet, ryckte,
såg på mig när kvisten föll:
Så där, minsann!
Den dök rakt genom
kronan, mjukt i gräset. Sedan klev han runt

trädet, kisade igen
och måttade med ögonen. Att
paratyfus finns i glass
vet nog inte många fast
den sprider sig med ilfart.
Nästan lika farlig som
förlamningen.
Men titta här, här
kommer det att bildas nya fruktsporrar.

Häckens sandpapperslöv.
Nässlorna där bakom,
höga stolta morska,

vassa saftiga snår.
Visserligen klöser
almens kvistar huden

när man tränger sig in.
Ändå ingenting mot
svedan strax därefter.

Någon känner sig fri,
rullar runt i grönskan
barbent utan skjorta.

Häcken tät, fast gles här och var.
Ett sprund där Albacken möter Skogsgatan.

Knappt ett sekel efteråt ser
mitt öga skogsbrynet först. Där borta stod

nyponbusken, taggig men full
av skära, milda små rosor. Innanför

gränsen mjuka mattor av barr.
Till höger backen mot gamla sjukhuset.

Knappast någon tränger sig in.
Kamelen lättare genom nålsögat.

Risigt, vilt åt Epidemins
håll. Torra, tisslande löv. På sommaren

snor sig skott av drömsk kaprifol
runt foten, doftande drucket, slingrande,

nära hällens fuktiga hud.
En sanning ligger fördold här. Alla som törs

ta sig över berget, bredvid
cementtrappstegen som pappa murat för

syns skull, känner doften av sten
och jord och fattar att något gömmer sig

här bland fetknopp, bladrankor, kart
och fallfrukt. Mossa. I mars blir marken här

himmelskt ren och sjungande ljus,
som vore mörker ett nonsens. Vitsippor!

En näckros ville han ha, röd som
den svidande punkten högt där
uppe

på andra sidan av stan. Där teg
en väderkvarn, folk från förr och
runsten.

Jag tror han tiggde sig till plantor
och satte i vasslekokarn,
hans damm

bak fläder, smålönnar, tätt långgräs.
Mot molnen en blinkning, Guds moln,
frizon.

Turkosa skuggor och sval stillhet.
De viskande spröda sorlen.
Bäcken

av tjärpapp, drömmar som rann sakta.
Ibland gick jag dit på måfå
ensam

historielös. Ingen lärd kunskap
om Ekos natur och tomhet
tyngde.

En trevande snigel djupt nere
i slammet av längtan. Jag ser
gruskorn

och pinnar, svartnade blad. Dunkelt
förstår jag att ingen näckros
rotar

sig där. I dammens pupill himlen,
i minnets den ros som aldrig
tog sig.

Och över platsen slår än asken
sitt susande valv till skydd för
tiden.

Hur dra in dig in i detta?
Låt pröva bersån.

Solen fanns rakt över Gretas huvud.
Hon knutit servetten i fyra hörn
mot svindeln.
Hackade trottoarn, den långa
med skyffel,
muttrade att man blir yr.

Då ropade mamma
att nu är det mat.
Då drog vi oss in i bersån.

Snart steg hon ut på verandan,
karott mellan händerna.

O, svalka i gröna dunklet!

Väggen, en lodrätt klippa
fuktigt svart,

sipprande tecken
på liv någonstans utanför, högre upp.

Runt oss och över oss vildvinsblad,
under fötterna svala stenar.

Åska kan det bli.
Om åskan går kanske långfilen dör ut,
sa mamma rätt ofta
fastän det var vackert väder,
varken blixtar eller regn i sikte.

Vi vispade i tallriken
och svalde andaktsfullt.
Hon hade bott i Norrland.
Faktiskt var hon född där.

Norrland ett härligt land.
Enkla kloka vänliga människor
äter sin fil och plockar sina lingon.

Et cetera

Ljus som når mig har spektrum mellan femhundra och
sexhundra.

Längs tyngdvektorn en anings aning mörkare. Uppåt ockra.

Värmets utbredning är homogen.

Det går en dag, det går en natt.

Sekunderna är utsådda små sporer i det intensivt
skimrande, genomsiktliga.

Prövar jag att hålla mig stilla driver konvektionen på.

Vridningar framkallar muskeldragningar i ben och armar.

Rummet står dock oförändrat ljusst.

Vattnets färg är lite kornig.

Skiftningarna i det oöverskådbara andra skapar
mönster av slumpvis eftertraktan.

Varje punkt utsänder svag kraft som förefaller stöta bort.

Jämna simtag driver fram idéer om förståelse och

syften: lårens rörelser, de

oskuldsfulla drömmarnas rytmik.

Stillna går inte så länge hemligheter döljer sig i

det som tycks klart, oförnekligt.

Om förmågan fanns skulle ropen komma nu ur detta djup.
Men ännu har ej mun och lungor utvecklats tillräckligt långt.
Mygglarver i tidigt vårdike
omätbart till form och storlek.
I stället för med meningsfulla läten tecknas tolkningar
ned med knyckiga åtbörder.

Länge sedan vikningar ägde rum i midjan, följda av
upprätningar i en snabb serie som utlöste rotation.
Kanske var vridningarna snabba,
troligast dock långsamma.
Med dem i minnet har nu skickligheten kunnat övas upp.
Kroppen har isomorfa drag.

Rösterna berättar skönt om maneterna och kvidden att
de är så olika och ändå identiska. Instinkten
för dem genom detta medium.
Sugningarna, kyssarna
små darrningar som genomsätter stimmen nästan omärkligt
driver dem sakta framåt.

Samma distinkta sken som formar ynglen omger mig också.
Deras oräkneliga kroppar silar och tvinnar ljuset.
Blixtar nynnar ”ljus av ljus”. Det sker
rörelser i riktningar

som spinner sina önskningsdrifter omkring rummet till silketid, tidskokonger.

Gradvis stilla utbreder aningarna gryningen. Men att nå till ljusa rummets gränser är förmodligen omöjligt. Molluskers och embryoners väg förhåller sig till målet som en cirkels omkrets till dess slut och till dess början. Vrider så stimmen tvärt, orienterar om.

Spegelhålet i origo. Därifrån återkastas allt. Kanske är det mot sitt centrum som allt tar ut nya kurser ständigt. När glittret hastigt ändrar riktning är det utan tanke. I samband med att detta äger rum och bilderna blir till uppkommer frågeställningar.

I detta ljuvliga skimmer formas hallucinationer, en del upplyftande, andra skenbart svåra, förintande förhoppningar om enkel ordning oförvirrade kontexter. Från djup och höjder registreras röster som går samman till vävar av formfasthet och lugn.

Kognitionerna sammanjämkas från det gulas eller från
det aningen varmarens håll, so what. Vad positionerna
överhuvud taget innebär,
hur de uttalas korrekt, är
problemkomplex som uppträder helt utan varningar. De tycks
ingå i själva skapelsen,

likt frågan huruvida sorgen är en rymd eller ett djup.
Det finns en särskild himmel för stora sanningar, sådana
som aldrig någonsin kan yttras.
Det finns uppflammande sting
och känslor av att hava blivit bränd av bin och jordhumlor.
Allt det här, mycket mer ännu.

Väsentligheterna döljs av tvivel.
Musikens marschrytm kan anas
i saker som sker på annat håll

i allt som kunde ha inträffat nu.
Ansikten tonar sakta fram,
precipiterar, bleknar igen.

Lagunens skimrande vidder, hedens
tveklösa svar på din vaga
oändlighetslängtan ljuder skarpt.

Bottenlös flark, hur många ord som helst
om människor som sjönk, älgar som
trampade genom. Nederst hållan.

Oöverblickbara skvattramdofter,
gyttjiga mossar ute vid
kusten, på fjället, i inlandet.

Inga kärr så djupa som ogrunden.
Antenner för sändning av stark
tystnad strålar ständigt rakt ut i

rymden, reklamfritt och händelseöst,
utan avbrott. Stor precision
är uppskruvad till urstark volym.

Naturreservatens flyttblock, åar
och dvärgbjörk är kontaktdon som
brummar kärlek när ingen lyssnar.

Staven först, foten sedan.
Innebörden av begrepp som ”glas” och ”ord”
bleknar sakta bort.
Foten först

staven sen. Synkopering.
Den som inte hör oss kanske ser oss nu
i sin kikare.
Bokstaven

först, men Lif gifver helt visst
Andan. Stegen till det vita översta
gör oss flämtande.
Pauser

tillåter nya bilder
av det formuleringsbaras frestelser:
pelarhelgonen,
böckerna.

Alltså är överblicken
i det vida öppna rummet en chimär,

här krackelerar
teorin

överraskande. Tystnad
bildar ett mycelium som sprider sig
vilt och expansivt
mot grunden.

.
Sprängkraften överträffar
allt. Kristallsfärerna vittrar ohjälpligt.
Fastheten slår om
till pulver.

Då lyckliggörs skuggorna,
glider över bergssidan mot andra stup.
Färgerna sjunger
enkelhet.

Ingenting, ingenting alls
kan betvivlas. Fjället är förankrade
kondensat av gas,
tystnader.

Staven först, foten sen. Sist
bokstäverna. Här har många gråtit ut,

övertaskats av
sin tomhet,

många fått insikt om sin
stora svårtröstlighets privilegium.

Slitna ord, rätt här:

horisont

ocean

fjällvind

Längs bergets sidor glider skuggorna, färgerna.
Utrop som tydligt lämnar branten där vi står
vänder bort, försvinner.

Glacerad luft gör rummet främmande. Någon tror
i förstone att spetsen rakt i väster ger
genljud, ett hårt misstag.

För första gången bär jag en orange vindtät rock
av goretex. Härifrån kan jag lugnt betrakta
alla kända arter

av längtan. Formerna går över i liknande
strukturer hos de många snöfläckar som har
överlevt sommaren.

Hårdfrusna köldskorpor av tätad snö, gråbrunvit
i kanterna, bevisar skrämmande att tid
omvandlas, packas till.

De kalla skållorna och krustorna bildar en
tematisk genomföring av idén om tät
isig sorg, omvandlad.

I denna dolda glaciär hålls inkapslade
översvämningar på plats ännu en tid
stilriktigt förnuftigt

men hotar att när som helst dränka folk i dalen
under oss med minnen. En helikopter hörs.
av och till. Man anar

de rika turisterna som flygs från Ammarnäs.
Motorerna och rotorbladen låter som
lovsjungande änglar.

Platsen ligger vid leden.
Många måste ha sett den.
Några torde ha undrat
någon minut eller så.

När man stannar just här vid
spindelväven i gräset
anar man hur det gick till.
Oändlig tid har flutit.

Hungern märktes knappt nere i dalen, den
återkom
halvvägs mot toppen. Diset lättade hastigt.

Utsikten borde fått oss att stanna där,
likaså
törsten. Något okänt manade oss till ett

minne av hela den klara morgonen.
Vi gick upp,
till oretuscherad entidighet, frusna.

Småstenar snuddade vid mina kängor,
trillade
utför, formande något slags spår i anden.

Sulorna vred sig en aning. Det ryckte
oväntat
till. Jag vet att vi inte såg särskilt mycket.

Högre upp avtar växtligheten.
Luftens fukt övergår i havets.
En opersonlig önskan träder fram, markerar
syn och steg.

Inte jag, inte berget, något
utifrån kommande, som skoskav,
distanspåverkan från ett annat håll. Vi lyfter
staven, går

vidare, låtsas inte märka.
Utan tält övernattar gruppen
tills vidare på marken utomhus. I nästa
stuga finns

tomheter, oförlösta tankar.
Utmattade inväntar vi där
vår ankomst, darrande av vilda återhållna
drömmar. Här

blommar än knallblå gentiana,
smattrar tyst kärvar av ett ursprung.

Någon siktar på oss från ställningar långt borta,
bakom oss.

Högre upp, ovan kulfånget på
rum-tidens hårda sida, tonar
nyanserna av liv och mening i varandra
aningslöst.

Dvärgbjörkens svarta påminnelser
förde vi med oss över gränsen,
som skolpojkar på klassresa till Kebnekaises
mäktighet.

Dvärgbjörkens svarta påminnelser
under oss, högre upp. När åtrån
har burits länge nog och äntligen välkomnas
sjunker vi

ned på knä. Framför oss utbreder sig
självklarhet.

På berget Gabriel
överräckte ärkeänglarna sitt sista budskap.
Sen försvann de
ljudlöst
i formation och planflykt ut ur reservatet,
lämnande oss ensamma med våra ryggsäckar
och regnskydd, hågkomster, förgängligheter.

Med tusen mil att gå
blev vi tyst stående och begrundade rotarna.
Skyldighet och
ära
löstes upp i analys och övergick till dagg
på stenarna som täcker marken än idag där
uppe. Om vilja kunde ingen tala.

Som mytologiska
händelser i allmänhet blev också denna funnen
drömd och gåtfull.
Ändå
ligger gruset kvar däruppe, vem som vill kan där

sampla prov för undersökning. Varför tvivla, det
var från toppen där som änglarna for bort.

I zenit och nadir

sammanfaller dröm och fruktan med varandras motsats.

Minnen

har samma ontologiska berättigande

Som visionerna av framtid. Alla stunder är

oändligt sträckta i alla riktningar.

Den dag då än en gång

detta berg förgasas och den tid då massorna av

magma

flöt i avgrunden och bringade en havsvik till

förångning ryms i samma ekvationssystem som

vi. Om inte allt som finns är utanför.

Alldeles här intill

uppenbaras det hur oerhört annorlunda allt

varit

och är, överallt och alltid. Regnmolnen hänger

över Tärnasjön, de finns. Liksom bergssidorna

existerar de med fasthet och mild nåd.

Här saknas ingenting.

Grådiset befriar övertygande. I handen

staven,
mot marken skorna. Långt bort vattnets friska gråhet.
Här slår en tanke ned: prosforan är ett minne
av kärlekar som ännu inte kallnat.

Mannen som kastade sig ut
bar joggingskor.
De kändes lättare än pjäxor
och gav ett bättre grepp i ansatsen.

Ryggen i lä var vänd mot norr,
det föll sig så
och hade ingen högre mening
utöver det rent geografiska.

Vinden låg stadigt på till tröst
för alla dem
som ännu bar på utsagda
förhoppningar. Min kapuschong av tunn

bomull bröt av mot jackan: blå
och blek mot skarpt
orange. Visioner, veka minnen
distansupplösning genom regn och snö

lyfte oss ut ur nuet in
i galenskap.

När kroppen hade kommit halvvägs
mot stupet stod vi stilla i en stor

frihet. Dess sorg och rädsla var
allas börda.

Lik en antik gudomlighet, skrämmd
av människor, gled draken skälvande

över förkastningen och dök
ur synfältet.

Vi fick Vitterskalets sol och rymd
omkring vår ensamhet och hoppades.

Motljus från Sytertopparna
bedövade.

Vi var älsklingar, valpar som
ännu ej dömts av någon kommitté.

N
Notera evighetens närvaro i snöflingornas snabba
upplösning
på handryggen.
Dra sedan ner ärmarna så hela huden döljs.
Snålblåsten förrädisk.

Att nådens ordning uppstår av att kropparna är distanserade
förblir
ett tankebloss.
Det saknar mening under lagarna som styr vårt
liv mot större insikt.

Här hittar sanningen ett byte. Desperat förflyttar sig åt alla
håll
saknad, längtan.
När modiga små harar formar sin nervösa
traj står jorden stilla.

Ur intet intet. Ur intet allt. Fast du var sjuk besökte vi dig
inte.
På handryggen

där snöflingorna smälte nyss syns tydligt limes.
Man var också hungrig.

Av intet och till intet gjorda, vinklar som beräknas,
i upplösning.
Och ändå oerhörda ögonblick strax innan.
Dessa modiga språng.

Längs tallinjen kan tiden tänjas ut och nålas fast mot
underlaget,
ögonblicken tillordnas hallucinationer
av jättars parningslek.

I fängelset satt vi och väntade besök. Vi hade verkligen
begått
ärelösa
skändligheter och var rättvist dömda. Ändå kom
ingen och såg till oss.

Hur ljuvt och barnsligt att berusa sig med drömmen om att
tallinjen är krökt och mänskan god.
I själva föreställningen om varelser finns
folks söta opium.

Högt i vinden viskar rösterna att sufin i sin rosegård
förmådde
skapa sig en
koreografi av sanningar, full och rusig.
Fräls oss ifrån ondo!

Fräls oss från det övergoda. Fräls oss från behovet att bli
frälsta.

Fräls oss i utplåning
och överflöd, på flykt i stegrad närvaro, i
sorg och djupare sorg.

Saliga är de som går omkring. Saliga de stenstoder,
förvirrade.

Halvvägs upp mot toppen
hände det som alla fruktat
men ingen vågat uttrycka.
Vi trädde in i ett förklaringsfält
och erfor motsatsen
till Babylon.

En kraft av okänt slag
skingrade det mjuka diset
som dittills hade omgett oss.
Hela landskapet stod fram i en stor
klarhet, renat av sol.
Vi såg och såg.

Allt tal fördunstade.
Satserna och fraserna spanns
ut som vanligt men när orden
lämnat munnen gled de hastigt isär,
blandades med röken
och skingrades.

Orden förlorade
bindningskraft och höll inte fast
bilderna. Täthet fanns inte
längre kvar. Grammatik och satslära
uttunnades till gas
där på berget.

Mellan oss och rummet
försvann skyddet mot inverkan,
hemligheterna upplöstes.
Att inte de meningsfulla orden
dog ut helt och hållet
är underligt.

Gud nynnade Vårsång
av Bach, höll hästen i grimman.
Spjut korsade dimman. Hör upp!
Hjälp mig med jackan och tig. I svackan
vederfars oss ynnest
i rika mått.

Ljung. Mera och mindre.
Plötsligt greps vi alla av skräck
som ingen hade upplevt förr.
Vi mindes ingenting för all

förfluten tid blev nu
transparent och

ihopföst till en punkt.
Vi såg obeskrivligt tydligt
den utdrivning som alltid sker
i var sekund som är all evighet.
Förfäders död kelar
man inte med.

Barnbarns förintelse
är lika verklig som andras.
En aning öppnade hon sig,
något rörde sig därinne, hålet
till barnbarnsbarnsbarnen
två fingrar brett.

Hur kan riktning finnas
i varelsernas längtan, i
drömmar möjliga att jaga
bort som morgondis? Talet tappade
förmågan att spinna
ut meningar.

Vi målade tavlor
av trovärdigheter. De står
någon annanstans nu när vi
vill betrakta dem. Svärmar av bin och
getingar vet om vår
belägenhet.

Mormödrar tillverkar
bilder, precis i stor vrede.
Varifrån kommer att nåd har
ordning? Äntligen anas omslag i
vädret. Klättringen ned
kan inledas

inom några dagar.
Länge har morgnarna börjat
i samma tonart, många har
frestats att misströsta. Flera gånger
fruktades till och med
stor katastrof.

En åsikt bland många
är att det enda som hjälper
mot allting är inte längre
så känt bland de friska. De bildade

inser dock mängder
av sanningar

som att förruttnelse,
slut, uppståndelse orsakar
motvilja, kluvet hår, fruktan.
Knäpp kapuschongen, den skyddar mot sol.
Akela gjorde sin
fingerhonnör.

Till pannan förde hon
Slickepott, Långeman: ”Rädda!”
Barnen svarade tydligt sitt
”Alltid rädda!” Baloo vred på handen,
log och sköt oss fram mot
ljusnande tid.

Frånvaro, svamp, kottar.
Barr. Akela satte fingrar
till mössan och sa ”Var rädda!”
Och barnen svarade klarröstade,
med handen vid pannan:
”Alltid rädda!”

Snart hade vi ändå
glömt den utsattes sura skam
för nöjet i det som hände
på stigarna ned mot klyftans botten.
Vi återtog namnen,
äretecknen

och titlarna våra.
Synerna återfick former
och satte vår ort på kartan.
Leenden grodde på allas läppar.
Snart nådde vi platsen
för avfärden

än en gång. Där ingen
vet och ingen kan uttrycka
det som ingen alls kan fatta.
Min älskade! Älskling, min raring!
Min vän! Vad betyder
termen finnas?

Inte förrän världen renats från förakt för filosoferna,
politikerna, dem i kärlek övergivna

kan luften klarna. Ännu ringlar sig rökslingor från sandelträ
och ene. Brokiga och långstjärtade skator

har lämnat sidenvåderna, de allvarsamt snabbt laverade
tecknen. Vilset söker oss andlighetens kråkor.

Från utsiktsplatsen, där vi tog en kortare andhämtningspaus,
ser man dem virvla i diset runt södertoppen.

I jordens vackra hörn är bilden utav människan uppspikad,
En flugsnappare sjunger varje vår från ramen.

Vi övergår till presens, snörar upp ryggsäckar, tar fram
choklad
och dricker den ur kåsan, igen lite för het

så tungan bränns och imma bildas på glasögonen. I smärtan
det aldrig läkta medvetandet om förskingring.

Avståndet förvisso oändligt, oändligt på ett annat sätt
än vårt stora äventyr.

Ljudet som inneslöt oss i förblindande rädsla
kom från alla håll,
dess ursprung varje riktning. Stegringen
oavbruten.

Först trodde vi att detta var ett övergående
naturligt buller.
När sanningen till slut var uppenbar
vände vi oss

bort ifrån varandra. Ingen ville se sin systers
ögon. Smärtorna
ohanterliga, ingen hade tröst
för någon mer.

Fantasierna övergav hemmen. Nakna fann vi
oss tysta, utan
skyddande historieskrivning. Dånet
oupphörligt.

En sådan skräck borde ha följts av virvlar och orkan
men det var kav lugnt.

Fjällbjörkarna orörliga, gjutna
i bly och tenn.

Strax efter det att sången nått sin högsta styrka blev
håligheter
igenfyllda. Alla mellanrum i
världen stängdes.

Längtanstyngd saknad, smärtande åtrå, ensamhet, hård
övergivenhet
fixerades, de fundamentala
strukturerna.

Så kunde man ha stått i evigheters evighet.
Dock väcktes vi upp
av vanlig enkel hunger. Chokladen
kall i kåsan.

När vi gick rörde fötterna vid marken. Pjäxorna
gned mot hälarna.
På ingen kejsares tid inleddes
skattskrivningen.

Drömstora insekters uttömningar
i barnfamiljer och ålderdomshem,

rutinisering från avlägsen tid.
Giftmolnen, nedsjunkandet, letargin,

all denna handklappning. På catwalken
redan stelnade uppgivenheter.

Här, där de ben- och armtröttas längtan
beretts tillfälle i det absurda,

böjer vi oss, önskar en gång till tro
på möjligheterna av en lösning.

I plastpåsar samlas resterna in.
Fruktskal kan skjutas in under tuvor

neri i dalen och även uppe
på fjället. Främlingar före oss har

lämnat en ölburk, tillplattad under
en sten. De älskande som givit upp

ska utspys ur någons mun. Knäpp jackan,
snart går vi ner från förklaringsberget.

Metaforer klibbar vid kängorna,
stryk av dem mot gruset. Fatta staven.

Den runda stora stenen på andra sidan
dalen flyttade sig
ett litet litet stycke utför branten,
tillräckligt långt
i fjärran för att vi vanligen
inte skulle ha brytt oss om att observera det som hände.

Vi visste alla lika lite, delade
tvivlet i gemenskap
och allt som uppfyllde oss och omgav oss
var ro trots allt.
Osäkerhetens kommunion,
stiftad fast föga helighållen. När vi såg upp låg stenen kvar.

När vi kom loss ur våra ords bestämningar
psyket och kropparna
och fann oss utspridda som andevimplar
blånor av fröjd
på buskarnas yttersta kvistar
antog vi att allt förnämt är heraklitisk brand och libido.

Vårt luktsinne blev samstämt och vi upptäckte
saker som ingen trott,
den friska sagorymden helt omvandlad.
Rökgas från norr.
Insinuanta doftsvävningar
trängde in i nationalparken, en syrlig fond för djurens lek.

Vem skulle inte velat stanna länge kvar
för att sluta vänta
på en undanglidande befrielse.
Men alla var
liksom fjärilar, redan bitna
av mörka trollsländor och kunde bara singla, inte flyga.

Så kom det sig att vi gick ner igen. Stigen
hade inte ändrat
sig alls. När vi noggrant observerade
stenens läge
på andra sidan såg vi alla
att den lutade och låg kvar i samma position som förut.

Hängbron svajade till.
Springan mellan solgrå plankor
lyste grön av ravinens
växtkraft långt under.
Morgonreflexer i vajern.

Jokkens sorl till sig själv.
Kängornas försiktiga steg,
gungningen, framkallade
något. Jag mindes
utrusningen, hur fort jag sprang.

Kroppen saknade språk
annat än flykten, bultandet.
Den högt komprimerade
dieselsorgen, så
innesluten och expansiv.

Källarn under vårt hus,
lägre än låg i tak, sur sand.
I dunklet Pommac, fällor

för möss. Den gången
hejdades jag av de röda

stängda trädörrarna,
en trummare av vild tomhet,
bländande uttryckslöshet.
Någonstans hade
jag lärt mig förtvivlans gester.

Barnnävar bultade
fåfångligheter i grunden,
i sockeln, i blommorna.
Någon levande
hade planterat rosor på

ömse sidor om dörrn.
Och den gav sitt svar, svindlande
insikt: så skrämmande tom
och dum är världen,
så verkningsfullt innehållslös.

Längtan finner former
i hårda bergssidors skrevor
och jockars vilsenhets stråk.

Om detta kunde
barnet ingenting alls ännu.

Jokken är också död
men sorlar. Vandrare måste
sätta hängbron i gungning,
ansvara för den.
I vajern morgonreflexer.

Två simtag till. Två sprittningar. Två mikrostunder. Det
som nyss
har vecklat ut sig ur kapseln av kitin rör sig riktningsslöst
i havet. Begreppet riktning
är utan mening. Fast ljumt och helt
genomsatt av flimrande punkter, hotelser om man så vill,
är mediet mjukt och genomlyst.

Solen har inte hunnit torka upp fukten ur den grunda
skrevan högst upp på Sytern. Vattenytan rycker ännu av
små kräk. Små invid staven och
kängorna. I högst en dag finns
insekterna kvar på berget. En renflock som vallar sig själv
överlevde sina herdar.

Hjorden grep sin egen lust, drog bort i ensamhet. I sänkan
har klövarna rispat markens torra ytskikt. Här eller på
Ararat strandade arken.

Bottenplankor knirkade, grus
gnisslade, flisigt trä i fuktig sand. Båt på berget, vilket
underligt landskap av frihet!

För eldens skull talade man länge, sen högg man upp
skrovet,
fullt av spillning, varma djurs dofter. Betydelser övergår
alltid någons förstånd. Ensamhet
är syskonskap. Min moderna
känga sparkar slappt i luften som om det fanns halm på
berget.
På håll ett antal hemkomster.

Härifrån, eller hit, skulle en trampad stig kunna leda.
Här uppe på berget skulle man kunna gå skallgång, låta
staven peka ut riktningar
åt alla håll, kängan känna
marken. På knä vid gölen hos krypen kan man ana röster.
De vittnar om ljusets spektrum.